

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Controversiarvm Omnivm Hvivs Ævi
Lvthero-Calvinisticarvm Libri Tres**

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1627

XLIII. An Christi quoque Diuinitas, paſa fuerit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-35233

tiret etiam in anima sua iram Dei, quā digni erant homines propter peccatum. Hec ad illos eum commonebat etiatus; Deus mihi, quare me dereliquisti? Mox distinguit: Alios velle quod mortem Christus subierit primam solum: Alios quoque secundam: At hos nimium, illos minimum dicere: se tenere medium; sc. passim horrores extremos secundum mortis; non tamen separationem à Deo.

COMMUNIS omnium CALVINISTARVM tenet, Christum Animā tota passum esse damnatorum horrores tartarēos. Infrā q. 64. 51. 52. &c. 63. & Scharpius in Cursu theologico dist. 21. Genevæ impresso.

AUTOR. An verò potuit quicquam dici in Christi mortem blasphemum magis? Ait alicubi & confingit Antipapista Caluinus: lib. de necess. reform. Ecclesiæ: Obrutum fuit Redemtionis beneficium in Papatu, & incognitum: Sancte, inquam, omnino verum est hoc; sed quodam in sensu. Fateor, ne sciat (atque utinam nesciret etiamnum!) ante Caluinum mundus hōc tales Caluinianos Animæ Christi cruciatus, quibus solis sumus redempti.

2. Verū, vos ego appello Caluinī asseclas: tenetis mordicus & pernicipter vestrum illud Axioma: Nihil in partem Fidei acceptandum est, nisi in Verbo Scripto fuerit expressè literis consignatum: dicite agite; eccubi usquam in sacra pagina vel apex inuenitur, de istiusmodi Animæ Dominicæ discruciatu, aliter, quam nos suprà docuimus in q. 33?

2. Deinde, prædicant ac scribunt S. Apostoli, vt i. Pet. 1. Redemti es & liberati per Sanguinem quasi immaculati Agni: APOC. 1. Lauit nos à peccatis nostris in Sanguine suo. Et ipsi nos, APOC. 22. Lauamus stolas & vestimenta nostra Sanguine ipsius. Et ea nunc quide n etiam,

Apoc. 7. Dealbatimur in Sanguine Agni. Hocque amplius; Satanam, Apoc. 13. Vicimus in Sanguine Agni. Quocirca etiam, Col. 1. Christus nos Deo Patri reconciliavit in Corpore Carnis per mortem. In quibus, aliisque talibus nec ipso de morte vel Animæ vel Diuinitatis Dominicæ insinuatur.

3. Huc accedit; Euangelistas pictiographos meras scribere, memorare, testari corporales illusiones, computationes, collaphisationes, mutationes vestimentorum, flagella, spinas, clavis, fel, & acetum: &c. Animæ verò cruciatus illos, quos fingitis, sine quibus nihil adū fuisset, nusquam; nec in marginibus quidem etiam vestræ editionis Bibliorum.

4. Quid multa? Prædixit Christus, quæ erat percessurus, Luc. 18. Ecce, inquit, ascendimus Ierosolymam, & traditur Filius Hominis gentibus, & illudetur, & flagellabitur, & consuetur: & postquam flagellauerint eum, occident eum: Ibi vestri Animæ Dominicæ cruciatus, ista damnati & perditæ hominis supplicia, vbi hic sunt? Nusquam comparent; nisi eis, quibus oculi sunt Caluiniani. Consulte D. Tho. 3 q. 46. 4. 7. 8.

Q V Ä S T I O X L I I I .

An Christi quoque Diuinitas passa fuerit?

LUTHERANI: suprà quatt. 16. talia: Christus passus & mortuus est, secundum non humanam sicut sed Diuinan quoque naturam. Per se enim Mater & re & nomine ad Diuinitatem. E' si sola Humana natura Christi sit passus, Christus ille vilis, nec magnus præ Saluator est: Quin ipse etsi Saluatore alio. Idem Lutherus To. 2. Witt. fol. 188. & in Colloq. mensil. fol. 97. 98. 99. Non credo quod Omnipotens Diuinitas immortale. Idem tom. 2. fol. 1. 8. Et Musculus.

2. His adde Pandolam Bergensem, Concordia Formulam, in repetitione recte 9. Simpliciter creamus, To-

1830

rem Personam, D E V M & Hominē, post sepulturam, ad inferos descendisse. Per Totam Personam vero duas Naturas intelligere sole affirmat dicens, 3. Christus non in cruce tantum secundum VTRAM QVB NATVRAM; sed post mortem exantlatam, etiam in TOTA PERSONA, hoc est, ait L V I T H E R U S in Psal 16, tom. 1 Ienensi, anni 1557, pag. 17. Secundum VTRAM QVB NATVRAM, dolores in inferno, damnatio ovm loco, vnde sustinuit. &c. 3. Similia Schmidelinus in concione habita Augustæ, & impressa Tübingen anno 1559. Item Aepinus in Psal. 16. Veiba eorum recitat Iurgievicius Canon. Vilnen. in libro Nullus & Nemo, fol. 20.

II. DE CALVINISTIS nimio plus suprà g. 16. Addere plura horter animus. Communem rāmen omnium opinionem proponit Schropius in Cursu Theolog. Genevensi dist. 11. Materia in qua p̄f̄a fuit Persona Mediatořis, licet enim p̄f̄ia propriè sit humana natura; tamen ad λόγον pertinet. Tum quia humanam naturam sustinebat: Tum quia natura humana persona eadem cum λόγῳ est.

III. AVTO R. Refutare tales quid attinet. Factum id suprà est, cùm ibidem; tum & alibi deinceps. Hic solum istud adiecerim pro auctorio, ex Bzquo nostro annualum anno 260. §. 12, ex Tertull. de prescript. c. vlt. Et aduersus Praxeam cap. 1. & Epiphanius hæresi 57. SABELLIUM Ptolomaide in Pentapolii hæresim PRÆXEA & NOB̄TI Patropassianorum propagasse, Trinitatem negantium & Perlonarum distinctionem, eaque nomina solū ad diuersos effectus Diuinitatis significandos composita esse.

Vnde in consequentiam ab eis trahebatur, vt sicut Filius, ita Pater & Spiritus Sanctus ab illis æque dicerentur incarnati & passi. Idem Noëius Ephesius, contemtor Scripturarum, ex seipso commentus est primus; seque Moysen esse iactabat, fratrem Aaronis Eius hæresim consolopitam postea resuscitauit Sabellius. Quocirca Lutherocalvinismus prædictus, est rediuius Noërianismus, & Sabellianismus Patropassianorum, si-

ue Theopaschitarum. Horum hæresios occasionem paullò repetemus altius.

Terræmotus, anno 446. incomparabilis, qualem nullæ meminerunt historiæ. Orientem, præsertim Constantinopolim, per sex iplos menses continuus ita concussit, vt in ea fola L VII. turres corruerint, & incola cum Patriarcha Proculo, & Imperatore Theodosio, vrbe deserta, in campis habitarent. Hic cùm assiduis precibus, litaniis ac ieuniis Deo supplicarent; è turba raptum puerum ferri sublimen ex oculis, & mox sensim referri omnes conspicabantur. Redditus is hominibus, Angelos concinuisse Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus & Immortalis miserere nobis; idque se audisse testabatur. Huius inde Trishagij religio sacra solennisque increbuit per Ecclesiā: vt quod effectus ipse pr̄barit; tanto proutus terræmotu remittente.

Cum autem usus canendi Trishagij latè per Ecclesiā manasset, Petrus Gnaſſaeus anno 483. impio illud additamento depravare ausus adiecit ei; Qui p̄f̄sus es pro nobis. Hinc renata serp̄it Theopaschitarum hæresis primū; dein & percrassata vagabatur: dum magnas daret tragedias. Præsertim anno 519. quando Eutychiani Scythiae monachi Imperatorem peruerterant, ipsumque, sed nequicquam Papam tentabant: vt vniuersalem facerent hæresin hanc: Unum de Trinitate p̄f̄sum.

Cui Ferrandus, Carthaginē Diacon⁹, istis restitut rationibus assignatis: 1. Ne quadam separatione intercedente, alia esset Trinitas; & Alius, qui unus esset de Trinitate p̄f̄sus. 2. Ne diuina Substantia fieri possibilis videatur. 3. Ne dicentibus;

L 3 Vnus

*Vnus de Trinitate paſſus, inquisitor acer-
timus dicat: Quis Vnus? Et respondentibus, Filius, dicat iterum: Ergo ſi vnuſ eſt
Filius de Trinitate, vel, Vnus eſt Trinitatis;
filiorum eſt Trinitas, aut, Trinitatis eſt Fi-
lius. Respondentibus, Deus, dicat: Quo-
modo eſt quicquam Vnus Deus de Trinitate;
eum non eſt Vnus Deus, niſi Trinitas? 4.
Quia in Conc. Chalced. dictum: Tri-
bagion ita corruptum dicitur eſe quaſi panis
veneno imbutus.*

Sic confutati ſunt & confuſi Theo-
patchitæ: contra quos vide D. Tho. 3. q.
46, art. 12. Ad quorum gregem ſcabio-
ſum noſtrates quoque Lutherο-calvinisti-
ſæ ſunt aggregandi, in priscis illis con-
demnatissimi. Porro alia Nouatorum
carcinomata tangamus; ſed manu mol-
liore.

Q V A E S T I O L I V .

*Num qui defectus Anima Dominice
in Paſſione Christi interne-
nerint?*

HVC repeſe, Lector, ſuperiora Zyt-
mata: vt. 14. An Deus in Christo
ſuerit Omnipotens? 15. An justus? 17.
Bonus, an peccator? 28. An Christus i-
gnorax fuerit? 30. An ab anima defectu-
osus? 31. An verè Deus? 32. An in qui-
busdam culpabiliter defectuosus? Qui-
bus rite memori cum animo repetitis,
op̄portunè adieceris huc ſubiecta; pla-
niuſque ſacrilegam impietatem perſpe-
xeris Caluinianam: cum hac enim ſola
penè, potiſſimum certè, hac in re & cau-
la Christi paſſi, negotium nobis interce-
dit. Serpentinum igitur caput ſi retexe-
ro conditum; hoc ipſo mecum cenſebi-
tiſ refutatum, atque contritum.

Ad duo autem potiſſimum capta
Caluinianas de Christo Patiente blaſ-
phemias reuocabo: ad Defectus animi,
& Peccata Animæ Christi.

*De DEFECTIBVS ANIMI in Christo
Patiente. CALVINVS in Ioann. 12. Chriftu-
animi mollitie mortem, quam calcisti ei decreti
impoſuerat neceſſitas, refugit. Idem in Matth.
c. 26. v. 39. Eternum Patris conſilium reſon-
di poſtulauit: quantum in ſe fuīt, Mediatori ſi
iniunctio diuinitus munere defungi renuit & de-
trectauit.*

2. Et in his omnibas non contentus, u
prauas mentis cogitationes in vocem, vol-
que abruptum concepta animi elicit. Nu-
Ego, ait ibid. abruptum hoc fuſſe vorum ſau-
non querimoniam. Et inſtra: Metu percuti,
Et anxietate conſtrictus fuit, ut neceſſe forſa
ter violentos tentationum fluctus alteruſ ſui
quaſi vacillare. Hac ratio eſt, cur morem de-
precatus, mox ſibi frenum iniiciat, patru-
imperio ſubſyciens, votum illud ſubito clafioſ
Caſtiliget a Renocet. Non fuſt igitur Chribitib
meditata oratio; ſed uis & impetus doloris ſub-
tam ei vocem extorſit; cui ſtatiu addita fuſt
correclio: Eadem uelamenta proſtemat cele-
ſtis Decreti Memoriam illi abſtit. Ibidem:
In primo voto apparet placida illa moderatio,
qua dixi: quia Mediatoris officio defungi re-
nuit. Ita ille Archilogus de Christo.

Hanc verò finitam queſtione ut lectori
probabilem efficiat; ad infinitam conſult
transferendam. Sic igitur CALVINVS idem
Inſtit. lib. 2. c. 8. §. 58. & 59. Sunt enim uil
primi Motus, (ut nihil de dictis factis queſ-
camus) directe ultimi mandati prauaricatu-
nes. Transgredores conſtituuntur Legis, quibus
ſemper inculbit Dei maledictio ſimil ac deſer-
tuum nos aliquod pupigit. 2. Pet. MARTYR
in Rom. c. 7. Comment. eidem ſuffragatur
alacriter.

3. BUCERVS in Colloq. Ratisbon. pag.
622. ait: Mortis iudicio ne leuiſime quidem ca-
piditates eximuntur: Eterna à lege condam-
namat

